

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΗΣ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΣ ΜΟΥ

Στό Πατριαρχείο Ιεροσολύμων πήγα τόν Αύγουστο τοῦ 1961 ὡς μαθητής τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς καί σέ ἡλικία 17 ἐτῶν ἔγινα Μοναχός καί Διάκονος, τόν Ἰούνιο τοῦ 1962. Τόν Ἰούνιο τοῦ 1964 ἔγινα Ἱερομόναχος καί ἀνέλαβα Παιδονόμος, (οὐσιαστικά ὑπεύθυνος γιά τήν λειτουργία τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς, (μιά ἀκόμη περιπέτεια). Τό 1967 διορίστηκα ἐφημέριος, (Ἡγούμενος λέμε στήν Ἱερουσαλήμ) στήν Κοινότητα τῆς Χαΐφας. Τό 1969 μετατέθηκα στήν Κοινότητα τῆς Λύδδας. Τό 1970 ἐγκατέλειψα τό Πατριαρχεῖο καί πήγα στήν Ἀμερική γιά σπουδές, ἐπειδή ὁ Πατριάρχης Βενέδικτος ἀρνήθηκε νά μέ στείλει γιά σπουδές, ὅπως ἦταν ἡ ἐπιθυμία μου καί ὅπως εἶχα δικαίωμα νά ζητήσω, ὡς ἀριστοῦχος μαθητής.. Ἐξ' αἰτίας τῆς φυγῆς μου αὐτῆς ὁ Πατριάρχης μέ καθήρεσε, (μαζί μέ ἄλλους δύο Ἄγιοταφίτες, τούς Ἀρχιμανδριῖτες Θεόκτιστο Σάμιο καί Δαμιανό Μανώλη, πού ἔφυγαν γιά τόν ἴδιο λόγο).

[Βλέπετε Περίοδος Πατριάρχου Βενεδίκτου, Αλληλογραφία με την Αρχιεπισκοπή Αμερικής.](#)

Μετά τό τέλος τῶν σπουδῶν μου ἐπέστρεψα στήν Ἱερουσαλήμ ὅπου ἔγινα δεκτός ἀπό τόν Πατριάρχη Διόδωρο(Σεπτέμβριος τοῦ 1981), καί ὑπηρέτησα σέ διάφορες θέσεις, (ὑπεύθυνος τοῦ Ἀγγλικοῦ τμήματος τῆς Ἀρχιγραμματείας(1982), Δραγουμᾶνος τοῦ Πατριαρχείου, (1983-4), Ἡγούμενος τοῦ Παναγίου Τάφου καί μέλος τῆς Συνόδου(1985-9). Τόν Φεβρουάριο τοῦ 1988 ἔγινα Ἐπίσκοπος. Τόν Μαῖο τοῦ ἰδίου ἔτους διορίσθηκα Πατριαρχικός Ἐπίτροπος, στό Ἴρμπετ τῆς Ἰορδανίας, ὅπου καί ὑπηρέτησα ἀπό τόν Ἰούλιο μέχρι καί τόν Ἀπρίλιο τοῦ 1989.

[Βλέπετε το βιογραφικό μου στο Περιοδικό του Πατριαρχείου ΝΕΑ ΣΙΩΝ, ἔτος 1988, σελ 301-302.](#)

Ὅλα αὐτά τά χρόνια τῆς ὑπηρεσίας μου στό Πατριαρχεῖο διεπίστωσα ὅτι ἡ κατάσταση στό Πατριαρχεῖο ἦταν τελείως ἀπαράδεκτη καί ὅτι τά πράγματα πήγαιναν ἀπό τό κακό στό χειρότερο ἐξ αἰτίας τῆς δικτατορικῆς συμπεριφοράς τοῦ Πατριάρχου, ὁ ὁποῖος ἐκμεταλλεύομενος τήν κατάσταση, (τό γεγονός ὅτι εἴμαστε στό ἐξωτερικό, ὅτι ἡ ἐκάστοτε τοπική Κυβέρνηση, ἀλλά καί ἡ Κυβέρνηση τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία παρακολουθεῖ καί στηρίζει τό Πατριαρχεῖο, ἀναγνωρίζουν καί συνεργάζονται μέ τόν Πατριάρχη ὡς ἐκπρόσωπο τοῦ Πατριαρχείου καί τῆς Ἄγιοταφικῆς Ἀδελφότητος), διαχειρίζεται τό Πατριαρχεῖο σάν νά εἶναι ἰδιωτική του ἐπιχείρηση, χωρίς νά δίνει λογαριασμό σέ κανέναν καί γιά τίποτε, μέ ἀποτέλεσμα νά τό διαλύσει κυριολεκτικά καί νά ὑπάρχει ἄμεσος κίνδυνος νά χαθεῖ γιά πάντα γιά τόν Ἑλληνισμό καί τήν Ὀρθοδοξία. Διεπίστωσα ὅτι κανείς δέν τολμοῦσε νά καταγγεῖλει τήν κατάσταση αὐτή, φοβούμενοι γιά τήν θέση τους καί ἀναλογιζόμενοι τίς περιπέτειες πού προϋπέθετε μιά τέτοια διαμαρτυρία. Δυστυχῶς, πάρα πολλοί Ἄγιοταφίτες, (Ἀρχιμανδριῖτες, Ἱερομόναχοι, Διάκονοι, Μοναχοί καί μαθητές τῆς Σχολῆς), μὴν μπορώντας νά κάνουν ὑπομονή, ἐγκατέλειψαν τό Πατριαρχεῖο.

Ὅσοι, κατά καιρούς, τόλμησαν νά διαμαρτυρηθοῦν γιά τήν κατάσταση στό Πατριαρχεῖο, κατά κανόνα, ἀργά ἢ γρήγορα, ἐγκατέλειψαν τό Πατριαρχεῖο. Οἱ ὑπόλοιποι, εἴτε σταμάτησαν νά διαμαρτύρονται κάτω ἀπό ἀπειλές, εἴτε συμβιβάστηκαν μέ τήν κατάσταση καί κοίταξαν πῶς νά βουλευτοῦν καί νά ἐκμεταλλευτοῦν τήν κατάσταση πρὸς τό

δικό τους, προσωπικό συμφέρον. Όρισμένοι έκαναν ύπομονή με τήν έλπίδα ότι κάτι μπορεί νά αλλάξει στό μέλλον, νά καλυτερέψουν τά πράγματα.

Βλέποντας τήν κατάσταση αυτή αναλογιζόμουν, σκεπτόμουν τόν έαυτό μου και τί θά έκαμνα έγώ. Μία λύση θά ήταν νά άδιαφορήσω για τήν κατάσταση και νά κοιτάξω απλώς νά περάσω τήν ζωή μου όσο πιο ήρεμα μπορούσα, πράγμα τό όποιο δέν ήταν τοῦ χαρακτηήρος μου, όπως απέδειξα με τήν μέχρι τότε διαγωγή μου και με τίς διαμαρτυρίες μου. Μιά άλλη λύση θά ήταν νά έγκαταλείψω τό Πατριαρχείο και νά κοιτάξω τακτοποιηθῶ κάπου άλλοῦ, πράγμα τό όποιο επίσης δέν τό ήθελα.

Άποφάσισα λοιπόν, ως Έπίσκοπος πλέον και μέλος τής Συνόδου, νά αναλάβω έναν άγώνα και νά κάνω μία προσπάθεια με τήν έλπίδα ότι ίσως καταφέρω νά επιτύχω μία βελτίωση τής καταστάσεως.

Άφορμή για τήν έναρξη αυτής τής προσπάθειας πήρα από τήν συμπεριφορά τοῦ Πατριάρχου, στην Σύνοδο τοῦ Μαρτίου τοῦ 1988, και διαμαρτυρήθηκα μέσα στην Σύνοδο γι' αυτό. Από τότε και μέχρι τόν Μάιο τοῦ 1989 συνέχισα νά διαμαρτύρομαι έντονα και νά παρακαλῶ τόν Πατριάρχη νά αλλάξει συμπεριφορά και νά συνεργασθῆ με τήν Σύνοδο και τήν Άδελφότητα για τό καλό τοῦ Πατριαρχείου. Δυστυχῶς, εκείνος άδιαφόρησε και προσπάθησε, με απειλές και τιμωρίες, νά με αναγκάσει νά πάψω νά διαμαρτύρομαι. Η συμπεριφορά του αυτή με ανάγκασε νά παραιτηθῶ από τήν θέση τοῦ Πατριαρχικοῦ Έπιτρόπου, στο Ἴρμπετ, και νά έπιστρέψω στην Ίερουσαλήμ, με τήν άπόφαση νά άγωνισθῶ μέχρις έσχάτων για τήν βελτίωση τής καταστάσεως στο Πατριαρχείο.

Έξ' αίτίας τής παραιτήσεώς μου, ο Πατριάρχης Διόδωρος, με απέπεμψε από τήν Σύνοδο, (με τό έτσι θέλω, άντικανονικά και χωρίς άπόφαση τής Συνόδου), μου άπαγόρευσε νά λειτουργῶ στο Πατριαρχείο και μου έκοψε τόν μισθό και τό φαγητό, λέγοντάς μου ότι μόνο τότε θά λειτουργοῦσα και θά εῖπαιρναι τόν μισθό μου, όταν θά επέστρεφα στην θέση μου στην Ίορδανία. Έγώ όμως ήμουν άποφασισμένος νά συνεχίσω τήν διαμαρτυρία μου μέχρι τέλους και αυτό έκανα και κάνω μέχρι σήμερα και θά τό κάνω μέχρι τό τέλος τής ζωής μου και μέχρι νά πετύχω κάποιο θετικό άποτέλεσμα.

Από τόν Μάιο τοῦ 1989, παραμένοντας στο Πατριαρχείο, αρχισα νά διαμαρτύρομαι δημοσίως, με συνεντεύξεις, όμιλίες, και με έπιστολές προς τήν Σύνοδο, τήν Άδελφότητα, τά Πατριαρχεία και τίς άλλες Έκκλησίες, προς τό Ποίμνιο και προς πάσα κατεύθυνση, κυρίως μέσω τοῦ Τύπου, με τήν έλπίδα νά πιέσω τόν Πατριάρχη νά αλλάξει συμπεριφορά, μία και κάθε άλλη προσπάθεια νά τόν πείσω, με διάλογο και συναίνεση, δέν εῖφεραν άποτέλεσμα. Δυστυχῶς, στην προσπάθειά μου αυτή, δέν βρήκα άνταπόκριση από τόν Πατριάρχη αλλά ούτε και συμπαράσταση από κανέναν.

[Βλέπετε Δημοσιεύματα.](#)

Τόν Άπρίλιο τοῦ 1994, έξη χρόνια μετά τίς δημόσιες καταγγελίες μου, ο Πατριάρχης, θέλοντας νά μου «άνταποδώσει τά ίσα», κάλεσε έναν δημοσιογράφο από τήν Κύπρο και τοῦ εῖδωσε μία συνέντευξη καταφερόμενος έναντίον μου. Στην συνέντευξή του αυτή, άφοῦ με κατηγορήσε για πολλά και διάφορα πράγματα, στο τέλος εῖπε ότι, εάν σταματοῦσα νά διαμαρτύρομαι έναντίον του και επέστρεφα στην θέση μου στην Ίορδανία, όλα θά ήταν έντάξει, δείχνοντας, με τόν τρόπο αυτό, ότι όλα όσα εῖπε έναντίον μου ήταν ψέματα, και τό μόνο πού τόν ένδιέφερε ήταν νά μήν τόν κατηγοροῦν για όσα άπαράδεκτα έκανε εις βάρος τοῦ Πατριαρχείου. Επίσης εῖπε ότι όταν ήμουν

Γέρων Σκευοφύλαξ τοῦ Παναγίου Τάφου, λήστεψα τόν Πανάγιο Τάφο. Φυσικά, δέν μποροῦσα νά τό δεχθῶ κάτι τέτοιο. Ὅταν ἔλαβα γνώση τῆς συνέντευξης, καί ἐπειδή ὅλα ὅσα εἶπε σ' αὐτήν ἦταν ψέματα, εἰδοποίησα τόν Πατριάρχη ὅτι ἐάν δέν τά διέψευδε δημοσίως, θά τοῦ ἔκαμα μήνυση στά δικαστήρια. Ἐκεῖνος μέ ἀγνόησε καί ἔτσι, μὴ ἔχοντας ἄλλο τρόπο γιά νά τόν ἀναγκάσω νά ἀνακαλέσει τίς ψευδεῖς κατηγορίες του, ἀναγκάσθηκα νά καταφύγω στά δικαστήρια τά ὁποῖα τόν καταδίκασαν σάν ψεύτη καί συκοφάντη.

[Βλέπετε τὴ Συνέντευξη τοῦ Πατριάρχου Διοδώρου στο Περιοδικό Σελίδες.](#)

Ἀμέσως μόλις ἔμαθε ὁ Πατριάρχης ὅτι τοῦ ἔκανα μήνυση στό δικαστήριο, (καί τό ἔμαθε ἀμέσως ἐπειδή ὁ δικηγόρος μου ἦταν γνωστός τοῦ Πατριάρχου, χωρὶς ἐγώ νά τό γνωρίζω αὐτό, καί μάλιστα τόν προσέλαβε καί σάν δικηγόρο τοῦ Πατριαρχείου γιά νά τόν δωροδοκήσῃ καί νά ἀδιαφορήσῃ γιά τὴν ὑπόθεσή μου), κάλεσε ἀμέσως τὴν Σύνοδο, τέσσερις ἡμέρες μετὰ τὴν κατάθεση τῆς ἀγωγῆς στό δικαστήριο, καί μέ καθήρεσε. (Εὐτυχῶς, πολὺ γρήγορα ἀντιλήφθηκα ὅτι ὁ Δικηγόρος μου ἀδιαφοροῦσε γιά τὴν ὑπόθεση καί τόν ἄλλαξα).

[Βλέπετε τὸ πρακτικὸ τῆς καθαιρέσῃς μου ἀπὸν τὸν Πατριάρχη Διόδωρο κι ἄλλες σχετικὲς ἐπιστολές.](#)

Ἡ καθαίρεση αὐτὴ ἦταν τελείως ἀντικανονικὴ καί ἀνυπόστατη γιά πολλοὺς λόγους. Ὁ καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Κοσ. Βλάσιος Φειδᾶς, μέ σημείωμά του πρὸς τὸ Πατριαρχεῖο (Φάκελος Πατριαρχείου : Φ. Νικηφόρου - Α/03), ἀναφέρει ὅτι ἡ καθαίρεση εἶναι ἀντικανονικὴ. Ἐπίσης, γιά τοὺς παρακάτω λόγους, ἡ καθαιρέσή μου ἦταν ἀνυπόστατη καί ἀντικανονικὴ. 1). Δέν ἀκολουθήθηκε καμμιά διαδικασία, δηλ. δίκη, κατηγορία, ἀπολογία κλπ. 2). Στό ἔγγραφο μέ τὴν ἀπόφαση τῆς καθαιρέσεως λέει ὅτι μέ καθήρεσε ἐπειδὴ τὸν κατηγόρησα. Δέν ἀναφέρει ὅμως καμμιά συγκεκριμένη κατηγορία, ἀπλῶς ὅτι τὸν κατηγόρησα. 3). Δέν ὑπάρχει κανένας κανόνας τῆς Ἐκκλησίας ποὺ νά λέει ὅτι ὅταν ἓνας Ἐπίσκοπος κατηγορεῖ κάποιον γιά συγκεκριμένα πράγματα μέ ἀποδείξεις, ἄλλον Ἐπίσκοπο καθαιρεῖται. Ἐκτός, βεβαίως, ἐάν οἱ κατηγορίες ἀποδειχθοῦν ψευτικὲς. 4). Ἐγὼ κατηγόρησα τὸν Πατριάρχη Διόδωρο γιά ὀρισμένα, συγκεκριμένα πράγματα, καί ὁ Πατριάρχης Διόδωρος ἔγινε δικαστὴς καί μέ τιμώρησε ἐπειδὴ τὸν κατηγόρησα. Ποῦ ἀκούστηκε ὁ κατηγορούμενος νά γίνεται δικαστὴς καί νά δικάζει τὸν κατηγόρο; καί εἶναι δικαιοσύνη αὐτὴ; Θά ἔπρεπε ὁ Πατριάρχης Διόδωρος νά μὴν συμμετάσχει καθόλου στὴν καθαιρέσή μου καί βέβαια νά μὴν τὴν ὑπογράψῃ. 5). Ὁ Πατριάρχης Διόδωρος, ὅπως ἀναφέρεται μέσα στὴν ἀπόφαση, μέ καθήρεσε γιά νά μέ ἐκδικηθεῖ, ἐπειδὴ τοῦ ἔκανα μήνυση στά Ἑβραϊκὰ δικαστήρια γιά συκοφαντικὴ δυσφήμιση. (Στό τέλος τῆς δίκης, 5 χρόνια μετὰ, τὸ Δικαστήριον κατεδίκασε τὸν Πατριάρχη σάν ψεύτη καί συκοφάντη). 6). Στὴν ἐπίμαχη συνέντευξη ποὺ ἔδωσε ὁ Πατριάρχης Διόδωρος στό Περιοδικὸ «ΣΕΛΙΔΕΣ», τῆς Κύπρου, λίγους μῆνες πρὶν ἀπὸ τὴν καθαιρέσή μου, ἀλλὰ 6 ὀλόκληρα χρόνια μετὰ τὴν ἔναρξη τῆς διαμαρτυρίας μου καί ἀφοῦ τὸν κατηγόρησα δημοσίως γιά τὴν διάλυση τοῦ Πατριαρχείου, δήλωσε ὅτι ἦταν πρόθυμος νά μέ συγχωρέσει ἐάν σταματοῦσα νά τον κατηγορῶ, πρᾶγμα που σημαίνει ὅτι ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἐνδιέφερε ἦταν νά μὴν τὸν κατηγοροῦν, ἀνεξάρτητα ἐάν ἔφταιγε γιά κάτι ἢ

ὄχι. 7). Γράφει, ψευδῶς, στήν ἀπόφαση καθαιρέσεως, ὅτι ἀρνήθηκα νά πάω στό Ἱρμπετ. Στό Ἱρμπετ πῆγα καί ὑπηρέτησα 9 μήνες καί ἀπό ἐκεῖ ὑπέβαλα τήν παραίτησή μου. 8). Τήν ἀπόφαση ὑπέγραψε ἀργότερα καί ὁ μή παρῶν στήν συνεδρίαση Ἀρχιεπίσκοπος Τιβεριάδος Γρηγόριος. Γιά ὅλους αὐτούς τούς λόγους καί πιθανόν καί γιά ἄλλους τούς ὁποίους μπορεῖ νά ἀνακαλύψει ἓνας νομομαθής καί ἔμπειρος στά πράγματα, ἡ καθαίρεσή μου ἦταν ἀνυπόστατη καί δέν τήν ἀναγνωρίζω ὡς κανονική παρά μόνο ἔάν ἐπανεξετασθεῖ ἀπό κάποιο ἄλλο ἐκκλησιαστικό ἢ καί πολιτικό δικαστήριο. Δυστυχῶς ἡ ἐκκλησίή μου πρός τίς ἄλλες Ἑλληνικές Ἐκκλησίες νά παρέμβουν ἔμεινε ἀναπάντητη. Ὁ μετέπειτα Πατριάρχης Εἰρηναῖος ἔλεγε, πρό τῶν ἐκλογῶν γιά τήν ἀνάδειξη νέου Πατριάρχου, ὅτι ἡ καθαίρεσή μου ἦταν ἀντικανονική καί ὅτι, ἔάν γινόταν Πατριάρχης θά τήν ἀναιροῦσε. Δυστυχῶς αὐτά τά ξέχασε μετά τήν ἐκλογή του.

Κάτι ἄλλο πού εἶναι ἐνδιαφέρον εἶναι τό ἐξῆς : Στό ἔγγραφο μέ τό ὁποῖο μοῦ ἐκοινοποίησαν τήν καθαίρεσή μου, (Ὀκτώβριος 1994), γράφει μεταξύ ἄλλων, στήν πρώτη σελίδα, καί τά ἐξεῖς : «καθυπογράψαντες μεθ' ὄρκων, τόν σεβασμόν τῷ Σεπτῷ καί Ἱερῷ Προσώπῳ τοῦ Μακαριωτάτου Πατρός αὐτῶν καί Πατριάρχου, φιλοτιμία καί ἀπολύτῳ εὐαρεσκείᾳ ἀναδείξαντος αὐτούς εἰς Ἐπισκόπους,...». Δηλαδή στό Πατριαρχεῖο μας, οἱ Ἐπίσκοποι ἀναδεικνύονται μόνο «φιλοτιμία καί ἀπόλυτο εὐαρέσκεια του Πατριάρχου» καί ὄχι μέ τήν ψῆφο τῶν μελῶν τῆς Συνόδου. Καί αὐτό μὲν εἶναι ἡ ἀλήθεια,(δηλαδή τούς Ἐπισκόπους τούς ἐκλέγει ὁ Πατριάρχης, παρ' ὅλον ὅτι ἐπισήμως ἀναφέρεται ὅτι ἔγινε ψηφοφορία), ἀλλά εἶναι ἐνδιαφέρον νά τό δηλώνουν ἐπισήμως ὁ Πατριάρχης καί τά μέλη τῆς Συνόδου. Καταλαβαίνει κανεῖς λοιπόν πῶς συμπεριφέρονται πρός τόν Πατριάρχη οἱ «ἐπίδοξοι» Ἐπίσκοποι. !!!

Παρ' ὄλην αὐτήν τήν ταλαιπωρία, παρέμεινα στό Πατριαρχεῖο, ἀσχολούμενος κυρίως με τήν ξενάγηση Προσκυνητῶν, ἐλπίζοντας ὅτι κάποια στιγμή στό μέλλον, κάτι θά γινόταν πού θά ἄλλαζε τήν κατάσταση.

Τον Δεκέμβριο του 2000, πέθανε ο Πατριάρχης Διόδωρος. Ὅλοι οἱ Ἄγιοταφῖτες, συμπεριλαμβανομένου καί τοῦ Πατριάρχου Εἰρηναίου, μοῦ ἔλεγαν ὅτι μέ τήν νέα κατάσταση θά γινόταν ἡ ἀποκατάστασή μου καί θά μπορούσα νά συνεχίσω νά προσφέρω τίς ὑπηρεσίες μου στό Πατριαρχεῖο. Δυστυχῶς τά πράγματα δέν ἔγιναν ἔτσι ἀκριβῶς.

Ὁ νέος Πατριάρχης, ἀποφασισμένος νά συνεχίσει τήν ἴδια τακτική τῶν προκατόχων του, δηλαδή νά χρησιμοποιήσει τό Πατριαρχεῖο γιά τήν καλοπέρασή του καί τήν ἱκανοποίησιν τῶν ὁποιωνδήποτε ἐπιθυμιῶν του, μοῦ ζήτησε, γιά νά μέ ἀποκαταστήσει, νά κάνω μιά αἴτηση γιά τήν ἀποκατάστασή μου στήν ὁποία νά ζητήσω συγνώμη γιά ὅσα εἶπα καί ἔγραψα ἐναντίον τοῦ Πατριάρχου Διοδώρου καί νά δεχθῶ τίς τιμωρίες πού μοῦ ἐπέβαλε ὡς δίκαιες καί κανονικές. Τοῦ εἶπα ὅτι κάτι τέτοιο δέν μπορούσα νά τό κάνω, ἐκτός βέβαια ἔάν μοῦ ἔλεγε πού ἔκανα λάθος, ὁπότε καί θά ζητοῦσα συγνώμη γιά τά λάθη μου.

Δυστυχῶς, ὁ Πατριάρχης Εἰρηναῖος, ἀπό τίς πρῶτες ἡμέρες ἔδειξε τίς πραγματικές διαθέσεις του. Πέταξε ἀπό τήν Σύνοδο τρεῖς Ἀρχιερεῖς ἀντικανονικά. Ἄρχισε νά καταδιώκει ὅλους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι δέν ἦταν μαζί του στίς ἐκλογές. Ἄρχισε τό ξεπούλημα τῆς περιουσίας τοῦ Πατριαρχείου γιά νά ἔχει χρήματα νά ξοδεύει γιά τά κέφια του καί γενικά δημιούργησε μιά κατάσταση χειρότερη καί ἀπό αὐτήν πού εἶχαμε ἐπί Διοδώρου. Δυστυχῶς, οἱ ὑπόλοιποι Ἄγιοταφῖτες, ἔσκυψαν τό κεφάλι τους καί δέχτηκαν ἀδιαμαρτύρητα

τήν νέα κατάσταση και έτσι αναγκάστηκα να εγκαταλείψω το Πατριαρχείο, συνεχίζοντας τις διαμαρτυρίες μου από την Ελλάδα.

[Βλέπετε τις σχετικές επιστολές και δημοσιεύματα με τον Πατριάρχη Ειρηναίο.](#)

Μετά τα δραματικά γεγονότα τα οποία οδήγησαν στην καθάρση και την απομάκρυνση του Πατριάρχου Ειρηναίου, ήλπιζα στη αποκατάστασή μου. Δυστυχώς και πάλι έπεσα έξω. Ο νέος Πατριάρχης, Θεόφιλος, τον οποίο μάλιστα υπεστήριξα με πάθος για την θέση του Πατριάρχου, και ο άμεσος συνεργάτης του, ο Αρχιγραμματεύς του Πατριαρχείου, Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης Αρίσταρχος, αποδείχθηκαν χειρότεροι από τους άλλους διότι, όπως έγραψαν στα πρακτικά της Συνόδου, (Συνεδρία Θ' 28-4-2006), και στην επίσημη ανακοίνωση της αποκαταστάσεώς μου (Αριθ. Πρωτ. 458, 10-5-2006), με απέκατέστησαν μόνον αλλά, μόνον αφού έγω "δήλωσα ειλικρινή μετάνοια" για τις διαμαρτυρίες μου, πράγμα που είναι τελείως αναληθές και απόλυτως απαράδεκτο για μένα διότι εάν έκανα κάτι τέτοιο θα ήταν σαν να διέψευδα όλες τις μέχρι τότε διαμαρτυρίες μου οι οποίες όχι μόνον είναι πέρα ως πέρα αληθινές αλλά και είναι μόνον ένα μικρό μέρος της αλήθειας και της πραγματικότητας που επικρατεί στο Πατριαρχείο.

[Βλέπετε το βιογραφικό μου στα ημερολόγια του Πατριαρχείου των ετών 2007-2015, σελ.87.](#)

Όταν επικοινωνήσα με τον Αρχιγραμματέα σχετικά, μου είπε ότι έγινε μόνον λάθος και ότι δεν έπρεπε να το γράψουν έτσι, αλλά τέλος πάντων, δεν ήταν τίποτε σπουδαίο που θα έπρεπε να με άνησυχή, και δεν έπρεπε να δίνω και πολύ σημασία σε τέτοιες "μικρολεπτομέρειες". Έγω του δήλωσα ότι για μένα δεν ήταν καθόλου μικρολεπτομέρειες και επέμενα ότι θα έπρεπε όπως οποιδήποτε το "λάθος" αυτό να διορθωθεί. Μου υποσχέθηκε ότι θα φρόντιζε γι' αυτό.

Επικοινωνήσα με τον Πατριάρχη και τον παρεκάλεσα να φροντίσει να διορθωθεί το «υποτιθέμενο», λάθος αλλά εκείνος επέμενε ότι δεν ήταν λάθος και ότι έτσι έπρεπε να γραφτεί το κείμενο. Μου είπε μάλιστα κατά λέξη : «Τι ήθελες, να γράψουμε ότι έφταιγε το Πατριαρχείο ;».

Στό άμεσως επόμενο διάστημα προσπάθησα με κάθε δυνατό τρόπο να τους πείσω να αλλάξουν την διατύπωση της απόφασής, δυστυχώς χωρίς επιτυχία.

Τέλος αποφάσισα να παραιτηθώ, εις ένδειξη διαμαρτυρίας, από τον τίτλο του Αρχιεπισκόπου Ασκάλωνος και από την Αγιοταφίτικη Αδελφότητα πράγμα που τους το κοινοποίησα με ανοικτή επιστολή την οποία κοινοποίησα σε όλη την Αδελφότητα και στον Ημερήσιο Έλληνικό Τύπο.

Ο Πατριάρχης αγνόησε την παραίτησή μου αυτή και επέμενε να με θεωρή ως μέλος της Αδελφότητας.

Έν τώ μεταξύ έγω προσπαθοῦσα, μέσω μεσολαβητών, να τους πείσω να διορθώσουν την διατύπωση της επίμαχης φράσης και πάλι χωρίς αποτέλεσμα.

Όταν βεβαιώθηκα ότι δεν είχαν κανέναν σκοπό να διορθώσουν την απόφασή τους αυτή, και για να μην νομίση κανείς ότι το θέμα έληξε για μένα και ότι έγω συμβιβάσθηκα με την απόφαση αυτή, αποφάσισα, με μεγάλη μου λύπη, να αναθεματίσω τον Πατριάρχη Θεόφιλο, τον Αρχιγραμματέα, Αρχιεπίσκοπο Κωνσταντίνης Αρίσταρχο και όλους εκείνους οι οποίοι ένσυνειδήτως και έκουσίως συνυπέγραψαν την απόφαση εκείνη, πράγμα που

κοινοποίησα και πάλι με άνοικτη έπιστολή μου στην Άγιοταφική Άδελφότητα και στον Τύπο.

Περιμένα, μετά από την πράξη μου αυτή, να με καλέση ο Πατριάρχης και να μου ζητήσει εξηγήσεις σχετικά. Έκείνος με αγνόησε τελείως.

Σέ ανθρώπους οι οποίοι ενδιαφέρθηκαν να μεσολαβήσουν για να διευθετηθώ αυτή ή διαφορά άπαντούσαν ότι δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα και ότι μπορώ να έπιστρέψω στο Πατριαρχείο όποτε θέλω. Προσποιοούνταν δηλαδή ότι δεν συμβαίνει τίποτα.

Τά χρόνια περνούσαν και ή κατάσταση παρέμενε ή ίδια. Τό έτος 2013 άποφάσισα να κάνω κάτι για να άνακινήσω τό θέμα. Κατέφυγα λοιπόν στά Έλληνικά Δικαστήρια και ζήτησα, άφοϋ δεν έγινε δεκτή ή παραίτησή μου, την όποια και άνεκάλεσα, να μου άποδοθούν όλοι οι μισθοί μου από την ήμέρα τής άποκαταστάσεώς μου, (Μάιος 2006). Μέχρι τόν Δεκέμβριο του 2014 δεν άκουσα τίποτε από την πλευρά του Πατριάρχου.

Στίς 28 Ίανουαρίου βγήκε ή άπόφαση του Δικαστηρίου για την άγωγή μου έναντίον του Θεοφίλου και ήταν άρνητική, με την δικαιολογία ότι άφοϋ δεν προσέφερα τίς ύπηρεσίες μου στο Πατριαρχείο, δεν δικαιούμουν και μισθό.

Τό ενδιαφέρον στην κατάθεση του Πατριάρχου στο Δικαστήριο είναι ότι ο Πατριάρχης λέει, ότι δεν έγινε δεκτή ή παραίτηση που υπέβαλα τό 2006, έπειδή «δέν συνέτρεχε σοβαρός λόγος που θά του,(μου), έδινε τό κανονικό έρεισμα». Με λίγα λόγια, ο Πατριάρχης λέει ότι ο Νικηφόρος (και ο κάθε Νικηφόρος), δεν έχει τό δικαίωμα και δεν ξέρει πότε και γιατί πρέπει να παραιτηθεί. Έγώ θά του πώ πότε και άν θά παραιτηθεί. Και έπειδή μία παραίτηση είναι βασικά μία διαμαρτυρία, ο Πατριάρχης μάς λέει ότι δεν μπορούμε να διαμαρτυρηθούμε παρά μόνο άν τό έγκρίνει και τό έπιτρέψει εκείνος !!!

Δέν άποδέχτηκε την παραίτησή μου τόν Δεκέμβριο του 2006 γιατί, μάλλον δεν ήθελε να φύγω, αλλά με καθήρεσε τώρα, για κανονικά παραπτώματα, όπως λέει, τά όποια όμως δεν τά αναφέρει, και δεν μάς λέει ποιά είναι. Δυστυχώς τό Δικαστήριο δεν μου έπιτρέπει να ξέρω τί είπε ο Πατριάρχης, γενικά, στην κατάθεσή του έναντίον μου.

[Βλέπετε σχετικά γράμματα κι εξελίξεις της περιόδου Θεοφίλου.](#)

Όταν κάποιος φτάσει στο σημείο να πη «παραιτούμαι», δεν έχει πολλές έπιλογές. Η πρέπει να ίκανοποιήσεις την άπόφασή του αυτή, ή, άν δεν θέλεις να σου φύγη ο άνθρωπος αυτός, να ίκανοποιήσης τό ή τά όποιαδήποτε αίτήματά του. Ο έλεύθερος άνθρωπος έχει τό δικαίωμα να παραιτηθώ όποτε θέλει και για όποιοδήποτε λόγο. Μόνο ένας σκλάβος δεν έχει τό δικαίωμα να παραιτηθώ, (θεωρητικά, γιατί και αυτός μπορεί να πη παραιτούμαι και να ύποστη τίς συνέπειες τής άπόφασής του αυτής, όποιες κι άν είναι αυτές οι συνέπειες). Δεν μπορώ να καταλάβω όμως πώς ένας Έπίσκοπος, ένας «Δεσπότης», δεν μπορεί να έχη αυτό τό δικαίωμα!!! Περιέργως, τό ίδιο πράγμα μου συνέβει και με τόν Πατριάρχη Διόδωρο, όταν ύπηρετούσα στην Ίορδανία. Όταν παραιτήθηκα από την θέση μου στην Ίορδανία, ο Πατριάρχης Διόδωρος δεν έκανε δεκτή την παραίτησή μου, με έβαλε σε άργία, μου έκοψε τόν μισθό και μου είπε : «μόνο όταν θά πās πίσω στην θέση σου θά μπορής να λειτουργής και να πάρης τόν μισθό σου». !!!

Στην έφεση που έκανα στο Δικαστήριο έναντίον τής προηγούμενης άπόφασής του, και την όποια άπέρριψε και πάλι, ο Πατριάρχης Θεόφιλος

κατέθεσε ότι, βασικά, με την αίτησή μου για αποκατάσταση, το 2006, στην οποία ανέφερα ότι «εάν εις το παρελθόν παρεπίκρανα, έθιξα ή προσέβαλα κάποιον εκ των Άδελφών ή την Άγιαν και Ίερά Σύνοδο, δηλώνω ότι τουίτο έγένητο τελείως άκουσίως, ζητώ συγνώμη και είμαι έτοιμος να έπανορθώσω, κατά το δυνατόν, τυχόντα λάθη μου και υπόσχομαι να ύπηρετήσω μεθ' όλων των Άδελφών άόκνως και εύσυνειδητως τό Ίερόν ήμών Κοινόν...», πράγμα που ό Πατριάρχης τό έρμηνεύει, έπειδή έτσι θέλει να τό έρμηνεύση, και έτσι τόν συμφέρει, ως δήλωση είλικρινούς μετανοίας. Και θά μπορούσα κι' έγώ να τό δεχθώ έτσι, εάν μάς έλεγε ό Πατριάρχης για ποιό πράγμα θά έπρεπε να δηλώσω είλικρινή μετάνοια.

Κάποιος που δέν ξέρει την ύπόθεση και μάθει ότι με καθήρεσαν, θά νομίσει, και δικαίως, ότι θά έκανα κάποιο μεγάλο έγκλημα για να με καθαιρέσουν. Ποιό λοιπόν ήταν τό έγκλημά μου ; Τό ότι διαμαρτυρήθηκα έναντίον του Πατριάρχου Διοδώρου. Είναι λοιπόν μία διαμαρτυρία ενός Έπισκόπου και μέλους τής Συνόδου, ένα έγκλημα για τό όποιο πρέπει να καθαιρεθεί ; Δέν τό νομίζω και δέν τό δέχομαι. Έάν με καθήρεσαν για κάτι άλλο, αυτό θά έπρεπε να άναφερθεί λεπτομερώς για να μήν ύπάρχουν παρεξηγήσεις.

Δέν μπορεί ένα Έκκλησιαστικό ή και Πολιτικό Δικαστήριο να άθώωνη κάποιον που καταδικάστηκε στην έσχάτη των ποινών για τούς Κληρικούς, την καθáιρεση, με μία άπλή συγνώμη, και χωρίς να άναφέρη έπακριβώς τούς λόγους για την άπόφασή του αυτή.

Δέν μπορεί ένα δικαστήριο, και μάλιστα Έκκλησιαστικό, να καταδικάζη έναν κληρικό, και μάλιστα Επίσκοπο, στην έσχάτη των ποινών, για κάτι για τό όποιο μπορεί να συγχωρήσει τόν καταδικασθέντα με μία άπλή συγνώμη.

Δέν μπορεί ένα Δικαστήριο να καταδικάζη κάποιον με γενικόλογα «έπειδή κατηγόρησε κάποιον», έστω και Πατριάρχη, χωρίς να άναφέρει συγκεκριμένες κατηγορίες, όπως έκανε και στην δική μου περίπτωση. Και δέν μπορεί να συγχωρή κάποιον, όπως έκανε στην δική μου περίπτωση, να συγχωρεί κάποιον με γενικόλογα «έπειδή ζήτησε συγνώμη» για τυχόντα λάθη του, χωρίς να άναφέρη συγκεκριμένα παραδείγματα. Διότι, με τόν τρόπο αυτό ούσιαστικά, άνατρέπει τά πάντα. Έάν δεχτούμε κάτι τέτοιο, θά μπορεί ό καθένας να κάνη ότι θέλει και μετά να λήη : συγνώμη, έκανα λάθος, και να περιμένη να άθωωθή. Θά μπορή κάποιος άλλος να πάη στον Ίερέα για να έξομολογηθῆ, να λήη ένα άπλό συγνώμη, χωρίς να άναφέρη τίς άμαρτίες του, και να άπαιτῆ να του συγχωρηθούν όλες οι άμαρτίες του.

Τό ένδιαφέρον στην περίπτωση την δική μου είναι ότι την ίδια άκριβώς αίτηση υπέβαλα και στον Πατριάρχη Είρηναίο, και βασικά στην ίδια Σύνοδο, τό 2001, αλλά δέν έγινε δεκτή, πράγμα που σημαίνει ότι άλλη ήταν ή σκοπιμότητα τής πράξης του Θεοφίλου και του Άριστάρχου.

Είπαν μερικοί : ό άναθεματισμός του Θεοφίλου ήταν ύπερβολικός για μία τέτοια περίπτωση. Τί άλλο όμως θά μπορούσα να κάνω για να γίνω πιστευτός ; Να τόν καθαιρέσω δέν μπορούσα. Θά μπορούσα να κάνω μία δημόσια δήλωση, αλλά ποιός θά την πιστευε, εάν μάλιστα πήγαινα και άνελάμβανα διακόνημα ; Και πώς θά μπορούσα, στό μέλλον, να πώ κάτι για κάτι που θά θεωρούσα άναγκαίο ; και ποιός θά με πιστευε ; Θά την πάθαινα σαν τόν βοσκό που φώναζε : Λύκος, λύκος στα ψέματα, και όταν ήλθε ό πραγματικός Λύκος, δέν έτρεξε κανένας για να τόν βοηθήσει.

Κάτι άλλο που ήθελα να γράψω είναι τό έξῆς : Γιατί, τόν Διόδωρο, ό όποιος με καθήρεσε, έστω και άδικο, δέν τόν άναθεμάτισα ; Ό Είρηναίος δέν

μέ απεκατέστησε καί ὅμως δέν τόν ἀναθεμάτισα; Ὁ Θεόφιλος μέ απεκατέστησε κι' ἐγώ τόν ἀναθεμάτισα. Τί θά ἔλεγε ἕνας ἀπλός ἀλλά ἀδιάφορος ἄνθρωπος ; Θά ἔλεγε ὅτι ὁ Νικηφόρος εἶναι τρελός καί ἀχάριστος. Ἀκριβῶς. Γιατί ὅμως τό ἔκανα αὐτό ; Ἐπειδή μέ τήν ἀπάτη του αὐτή, με τό ἔγκλημά του αὐτό, ὁ Θεόφιλος ἔκανε το ἐξῆς. Ἀφ' ἐνός μέν ἐκεῖνος φαίνεται στά μάτια κάθε ἀνθρώπου σάν ὁ γενναιόδωρος Πατριάρχης ὁ ὁποῖος μέ μία ἀπλή συγνώμη απεκατέστησε ἕνα καθηρημένο ἀρχιερέα, καί ἀφ' ἐτέρου, δέν μέ καταδικάζει ὁ ἴδιος, ἀλλά βάζει ἐμένα τόν ἴδιο νά καταδικάζω τόν ἑαυτό μου, διότι, δηλώνοντας εἰλικρινή μετάνοια, αὐτό κάνω , καταδικάζω ἐγώ ὁ ἴδιος τόν ἑαυτό μου. Τί θά ἔλεγε, ἕνας τρίτος παρατηρητής ; Θά ἔλεγε ὅτι ὁ Νικηφόρος εἶναι ἕνας ἄχρηστος ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ γιά 20 χρόνια φώναζε καί διαμαρτύρονταν γιά τήν κατάσταση, ξαφνικά κατάλαβε ὅτι εἶχε ἄδικο, ὅτι ὅλα ἦταν ἐντάξη στό Πατριαρχεῖο , ὅτι αὐτός δέν ἤξερε τί τοῦ γινόταν , καί ἔτσι δήλωσε μετάνοια, καί μάλιστα εἰλικρινή. Ἐπίσης μέ αὐτή του τήν ἀπάτη ἀθώωσε τόν Διόδωρο καί ὅλους τούς προκατόχους του ἀπό κάθε ἐνοχή ἀφοῦ ἐγώ ὁ ἴδιος παραδέχτηκα ὅτι ὅλα ἦταν ἐντάξη στό Πατριαρχεῖο. Βλέπετε τήν πονηριά, τήν ἀπάτη καί τό ἔγκλημα τοῦ Θεοφίλου καί τόν λόγο γιά τόν ὁποῖο δέν δέχτηκα τήν ἀποκατάστασή του ;

Ἐπίσης : Ὅταν μέ απεκατέστησε ὁ Θεόφιλος, τόν Μάιο τοῦ 2006, εἶχα ἤδη στήν πλάτη μου τήν καθαίρεση τοῦ Βενεδίκτου, 11 χρόνια. Μετά εἶχα τήν καθαίρεση (ἀργία καί καθαίρεση μαζί ἄλλα 17 χρόνια). Ἀρκετά χρόνια, φαντάζομαι γιά νά καταλάβω πόσο βαριά εἶναι ἡ καθαίρεση. Ἐάν δεχόμουν τήν ψευτο-ἀποκατάσταση τοῦ Θεοφίλου, ὁ καθένας θά πίστευε ὅτι δήλωσα εἰλικρινή μετάνοια. Ἐνα πρᾶγμα πού μπορῶ νά πῶ εἰλικρινά εἶναι ὅτι : κι' ἂν ἀκόμη εἶχε το δικαίωμα, ἐάν μποροῦσε ὁ Θεόφιλος, καί ὁ Διόδωρος πρῖν ἀπό αὐτόν, νά μέ κρεμάση δημοσίως, πάλι τά ἴδια θά ἔλεγα , γιατί ὅταν πῆρα τήν ἀπόφαση νά παλέψω γιά τό Πατριαρχεῖο μας, τό ἔκανα μέ πλήρη συναίσθηση τῶν προβλημάτων καί τῶν ἐπιπτώσεων γιά μένα, ἀλλά καί τήν ἀπόφαση νά τά ρισκάρω ὅλα μέ τήν ἐλπίδα νά πετύχω κάτι καλό γιά τό Πατριαρχεῖο. Καί μπορεῖ νά φαίνεται ὅτι δέν πέτυχα τίποτε , ἀλλά πιστεύω ὅτι ὁ Χριστός μας, πού γνωρίζει τά πάντα, θά συμφωνήσει μαζί μου. Καί ἂν ἔτσι ἔχουν τά πράγματα, τότε ποιό εἶναι τό πρόβλημά μου ; Δέν θά πρέπει μᾶλλον νά χαίρομαι γιά τήν ἀδικία πού μοῦ ἔγινε πρὸς χάριν τοῦ Παναγίου Τάφου καί γενικώτερα τῆς Πίστεώς μας ; Ἐκτός αὐτοῦ, ὅταν σκέφτομαι τί τράβηξαν οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀναλογίζομαι ὅτι ἐγώ ὁ ἄχρηστος καί ἀνάξιος, πού δέν ἀξίζα οὔτε κἂν Ἀγιοταφίτης νά γίνω, καί πού χωρίς νά τό ζητήσω ἀπό κανέναν, μοῦ ἀνέθεσαν τά μεγαλύτερα καί σπουδαιότερα διακονήματα στό Πατριαρχεῖο, Δραγουμᾶνος γιά δύο χρόνια, Γέρων Σκευοφύλαξ τοῦ Παναγίου Τάφου γιά τρία χρόνια καί στό τέλος καί Ἐπίσκοπος, δέν τράβηξα σχεδόν τίποτα. Δοξάζω λοιπόν τόν Θεό, πού ἀξιώθηκα νά ὑποφέρω, ἔστω καί λίγο, γιά τό Πατριαρχεῖο μας, τήν μαγαλύτερη καί πολυτιμώτερη κληρονομιά πού μᾶς ἐμπιστεύτηκε ὁ Θεός, καί σᾶς διαβεβαιώνω ὅτι καί σήμερα δέν θά ἔκαμνα τίποτε τό διαφορετικό ἐάν βρισκόμουν στήν ἴδια θέση. Καί παραφράζοντας λίγο τά λόγια τοῦ ποιητῆ « Κι' ἂν εἶναι νά πεθάνουμε γιά τόν Πανάγιο Τάφο, θεία εἶν' ἡ δάφνη, μιά φορά κανεῖς πεθαίνει».

Μοῦ ἔγραψε κάποιος νά βάλω λίγο νερό στό κρασί μου. Τό ἴδιο μοῦ εἶπε καί ὁ Μητροπολίτης Πέτρος Γερμανός τήν παραμονή τῶν Χριστουγέννων, τό 1990, στόν Προφήτη Ἡλία, πηγαίνοντας γιά τήν Βηθλεέμ. «Ἐλα βρέ Νικηφόρε, βάλε λίγο νερό στό κρασί σου γιά νά μπορέσουμε νά κάνουμε κάτι

καί νά σέ βοηθήσουμε νά ἀποκατασταθής.» Κί' ἐγώ τοῦ ἀπάντησα (ἦταν μπροστά καί ὁ Δαμσκηνός ὁ Γκαγκανιάρης, ὁ νῦν Ἀρχιεπίσκοπος Ἰόππης) : «Σεβασμιώτατε, ἔμεινε καθόλου κρασί γιά νά τό νερώσω ; τῶρα πρέπει νά ἀρχίσω νά βάζω λίγο κρασί στό νερό, διότι τόσα χρόνια Ἀγιοταφίτης, (ἀπό τό 1961), δέν κάνω τίποτε ἄλλο ἀπό τό νά βάζω νερό στό κρασί μου ὥστε δέν ἔμεινε καθόλου κρασί πιά.»

Καί κάτι ἄλλο. Μοῦ εἶπε κάποιος ὅτι τώρα πού γεράσαμε (κί' ἐγώ τοῦ εἶπα : δέν ξέρω ἂν γέρασες ἐσύ, ἀλλά ἐγώ αἰσθάνομαι νέος 71 ἐτῶν ☺) , πρέπει νά σκεφτοῦμε καί τόν λίγο καιρό ζωῆς πού μᾶς ἀπομένει. Νά σκεφτῶ τήν Ἀρχιερωσύνη μου καί νά δεχτῶ τήν ἀποκατάστασή μου, ἔστω καί μέ μιά συγνώμη ἐνῶ ἔχω δίκαιο. Κάτι παρόμοιο, ἂν θυμᾶμαι καλά, εἶπαν καί στόν Ἅγιο Ἰγνάτιο, τόν θεοφόρο, οἱ Ρωμαῖοι, πρὶν νά τόν θανατώσουν, καί θυμᾶστε τί τοὺς ἀπήντησε. Ἐγώ γιατί νά τό κάνω τώρα ; γιά νά πετύχω τί ; Νά μοῦ δίνει ὁ Θεόφιλος τόν μισθό μου καί νά τοῦ κάνω 10 μετάνοιες γιά νά τόν εὐχαριστήσω, τώρα μάλιστα πού πέρασαν τά χρόνια καί δέν ξέρω γιά πόσο καιρό ἀκόμη θά μπορῶ νά προσφέρω τίς ὑπηρεσίες μου ;

Ὅπως δέν εἶχε δίκαιο ὁ Βενέδικτος πού μᾶς καθήρεσε ἐπειδὴ θέλαμε νά μορφωθοῦμε, καί ὅπως ὁ Διόδωρος εἶχε ἄδικο πού μέ καθήρεσε ἐπειδὴ τοῦ εἶπα ἐν Συνόδῳ, καί ἐκτός Συνόδου, ὅτι δέν μπορεῖ νά διοικῆ σάν δικτάτορας καί νά μᾶς φέρετε σάν νά εἴμαστε σκλάβοι του, ἔτσι καί ὁ Θεόφιλος δέν εἶχε κανένα δικαίωμα νά μέ καθαιρέση ἐπειδὴ, ὅπως λέει , τοῦ ζήτησα , μέσω τῶν δικαστηρίων, νά μοῦ δώσει τοὺς μισθοὺς μου. Ἐάν αὐτό εἶναι λόγος καθαιρέσεως , τό νά ζητήσῃ κάποιος Ἀδελφός κάτι ἀπό τόν Πατριάρχη του, μισθό ἢ ὅτιδήποτε ἄλλο , τότε τό καταλαβαίνω καί δέν λέω τίποτε ἄλλο. Δέν νομίζω ὅμως ὅτι ἔστι εἶναι τά πράγματα. Τό λιγότερο πού θά μπορούσε νά τοῦ πῆ κάποιος εἶναι ὅτι δέν εἶσαι ὑποχρεωμένος νά δώσεις κάτι ὅταν νομίζεις ὅτι δέν πρέπει. Μπορεῖς νά τοῦ πῆς, ὄχι , δέν δικαιουῖσαι αὐτό πού ζητᾶς.

Ἀλλά τά πράγματα δέν εἶναι τόσο ἀπλά. Τό πρόβλημα εἶναι μέ τήν ἀπάτη πού ἔκανε ὁ Κοσ. Θεόφιλος εἰς βάρος μου μέ τό νά γράψῃ ὅτι δήλωσα εὐλικρινῆ μετάνοια. Καί ὅταν τόν ρώτησα νά μοῦ πῆ γιά ποιοῦ πράγμα ἔπρεπε νά δηλώσω μετάνοια, μοῦ εἶπε : «καί τί ἤθελες νά γράψουμε, ὅτι ἔφταιγε τό Πατριαρχεῖο ;» Καί ὅταν τοῦ εἶπα μήν γράφετε τίποτε, ἀπλῶς γράψτε ὅτι ἡ Σύνοδος ἀπεκατέστησε τόν Νικηφόρο, μοῦ εἶπε : αὐτό δέν γίνεται. Ὅτι γράψαμε τό γράψαμε, δέν μπορούμε νά τό ἀλλάξουμε. Καί ὅταν τόν ρώτησα γιατί , μοῦ εἶπε : γιά μένα ἔκλεισε τό θέμα. Τότε τοῦ εἶπα: γιά μένα δέν ἔκλεισε, καί τήν ἴδια ἡμέρα τοῦ υπέβαλα τήν παραίτησή μου. Δέν τήν δέχτηκε ὅμως, ἀλλά οὔτε καί μέ κάλεσε νά μέ ρωτήσῃ γιατί υπέβαλα τήν παραίτησή μου. Καί εὐλικρινά δέν καταλαβαίνω γιατί δέν τό ἔκανε. Τέλος πάντων, συνέχισε νά μέ γράφῃ στό ἡμερολόγιο του Πατριαρχείου σάν ἐνεργό μέλος. Ἀφοῦ μάταια προσπάθησα νά τόν κάνω νά δεχτῆ τήν παραίτησή μου καί αὐτός μέ ἀγνόησε τελείως, τότε προέβην στόν Ἀναθεματισμό αὐτοῦ καί τοῦ Ἀριστάρχου. Ἀλλά καί πάλι δέν ἐπικοινωνήσῃ μαζί μου νέ μοῦ ζητήσῃ τόν λόγο γιατί τό ἔκανα. Αὐτό, γιά μένα, δείχνει πόσο μᾶς ὑπολογίζει ὅλους σάν ἀδελφούς ἀλλά καί σάν ἀνθρώπους. Αὐτός εἶναι βασικά καί ἕνας ἀπό τοὺς λόγους πού διαμαρτυρήθηκα ἀπό τήν ἀρχή. Γιά λίγη ἀξιοπρέπεια καί σεβασμό σάν ἄνθρωπος καί σάν κληρικός, πράγματα πού ὅπως εἶναι γνωστό, δέν «εὐδοκιμοῦν» καί πολύ στήν Ἱερουσαλήμ. Τέλος, περίμενα τότε νά μέ καλέσῃ καί νά μέ ρωτήσῃ καί νά μέ δικάσῃ. Ἐπίσης περίμενα, χωρίς βέβαια νά ἔχῃ τό

δικαίωμα, χωρίς να με καλέσει και χωρίς να απολογηθώ, να με καθαιρέσει. Δεν τό έκανε όμως και δεν ξέρω γιατί, αν και, υποπτεύομαι τόν λόγο.

Τέλος, περίμενα για 6 χρόνια μήπως και γίνει κάτι και αλλάξουν τά πράγματα.

Στίς 6 Μαρτίου τοῦ 2012, τοῦ ἔστειλα ἐξώδικο μέ τό ὁποῖο τοῦ ζητοῦσα νά ἀναγνωρίσει τήν παραίτηση πού τοῦ εἶχα ὑποβάλει καί νά μοῦ δώσει ἀπολυτήριο. Πάλι μέ ἀγνόησε. Περίμενα ἄλλο ἓνα χρόνο. Εἶχα καί τήν Μητέρα μου ἄρρωστη τήν ὁποία φρόντιζα καί ἔτσι πέρασε ὁ καιρός. Μετά τήν κοίμηση τῆς Μητέρας μου σκέφτηκα νά κάνω κάτι γιά νά ἐνεργοποιήσω τήν ὑπόθεσή μου. Σκέφτηκα λοιπόν νά τόν προκαλέσω νά κάνει κάτι. Τοῦ ἔστειλα ἐξώδικο ζητώντας νά μοῦ καταβάλει τούς μισθοῦς μου, ἀφοῦ δεν ἔκανε δεκτὴ τήν παραίτησή μου, τήν ὁποία καί ἀνεκάλεσα. Αὐτό τό ἔκανα τόν Ἀπρίλιο τοῦ 2013. Καί πάλι μέ ἀγνόησε τελείως. Τέλος μέ καθήρεσε στίς 15 -12-2014 μέ τήν δικαιολογία ὅτι προσέφυγα στήν δικαιοσύνη ζητώντας κάτι πού δεν δικαιούμουν. Δηλαδή μέ καθήρεσε ἐνάμιση χρόνο μετά τήν ὑποβολή τῆς ἀγωγῆς. Μᾶλλον ἐπειδή , στίς 12 Δεκ. 2014 συνάντησα στό σπίτι φίλου κληρικοῦ στήν Ἀθήνα , ἓναν ξάδελφο τοῦ Θεοφίλου, τόν Κο. Θεόδωρο Γιαννόπουλο, ὁ ὁποῖος μοῦ συστήθηκε σάν ξάδελφος τοῦ Θεοφίλου. Τότε τοῦ εἶπα κι' ἐγώ, κάτσε νά σοῦ πῶ τί μοῦ ἔκανε ὁ ξάδελφός σου. Αὐτός μοῦ εἶπε ὅτι λυπήθηκε πολύ καί ὑποσχέθηκε νά μεσολαβήσῃ στόν Θεόφιλο γιά νά λυθῆ ἡ διαφορά. Καί φαίνεται ὅτι μεσολάβησε, ἀλλά μᾶλλον ὁ ἐξάδελφός του θύμωσε καί σέ τρεῖς ἡμέρες, στίς 15 Δεκ. 2014, ὁ Θεόφιλος μέ καθήρεσε, (ὅπως μοῦ εἶπε κάποιος Ἀγιοταφίτης), μέ τήν δικαιολογία ὅτι τόν πῆγα στά Δικαστήρια. (Συμπτωματικά , τήν ἴδια δικαιολογία προέβαλε καί ὁ Διόδωρος γιά νά μέ καθαιρέσει).

Τό ἔτος 2016, καί ἀφοῦ προηγουμένως ἔστειλα γράμμα στόν Πατριάρχη Θεόφιλο, μέ τό ὁποῖο ζητοῦσα νά μέ ἐνημερώσῃ γιά τήν καθαίρεση καί γιά ποιόν λόγο μέ καθήρεσε, καί ἐκεῖνος μοῦ τό ἐπέστρεψε ὡς ἀπαράδεκτο μέ τήν δικαιολογία ὅτι τό ὑπέγραψα ὡς Ἀρχιεπίσκοπος Ἀσκάλωνος, κατέφυγα στό Δικαστήριο ζητώντας νά μοῦ κοινοποιηθῆ ἡ ἀπόφαση τῆς καθαιρέσῆς μου καί γιά ποιό λόγο μέ καθήρεσε. Τό Δικαστήριο ἀποφάσισε, πρὸς τιμὴν του!!!, ὅτι: «...Μη νόμιμο τυγχάνει και το αίτημα να υποχρεωθῆ ο καθ' ου να του κοινοποιήσει την ἀπόφαση περὶ καθαιρέσῆς του, ἀφοῦ ουδεμία διάταξη νόμου ἐπιβάλλει υποχρέωση γιά κοινοποίηση ἀπόφασης ἢ ἐγγράφου, ἡ ὁποία ωστόσο ἀποτελεῖ ἀφετερία σειράς ἐνόμων συνεπειῶν, ὅπως ἡ ἐναρξη προθεσμιῶν προσβολῆς αὐτῆς ἐνώπιον των ἀρμοδίων ὀργάνων κ. α, , που ἀδρανοῦν προ της κοινοποιήσεως της σχετικῆς ἀπόφασης ἢ του ἐγγράφου...».(Απόφαση του Μονομελοῦς Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, Ἀριθμ. 6265/2016, 24/10/2016). Ἡ αἴτησή μου αὐτὴ ἀπερίφθη.

Στήν ἀπόφαση γιά τήν ἀποκατάστασή μου, ὁ Θεόφιλος ἔγραψε ὅτι «δήλωσα εἰλικρινῆ μετάνοια» . Ἐγώ ἀπλῶς ἔγραψα, μέ ἀπλά λόγια, «... ἐάν ἐπικρανα ἢ ἔβλαψα κάποιον Ἀδελφό, ζητῶ συγνώμη καί εἶμαι ἔτοιμος νά ἐπανορθώσω». Αὐτό ὅμως πού ἔγραψε ὁ Θεόφιλος, καί ὅπως τό ἔγραψε, σημαίνει ὅτι ἐγώ δήλωσα μετάνοια γιά ὅτι ἔκανα καί ἔγραψα ἐναντίον τοῦ Διοδώρου, πρᾶγμα πού , βεβαίως δεν τό ἔκανα, καί οὔτε θά τό κάνω , ἐκτός ἐάν μοῦ ποῦν ὅτι ἔκανα λάθος πού διαμαρτυρήθηκα, πρᾶγμα πού δεν τό ἔκανε κανείς μέχρι τώρα. Διότι, διαφορετικά, τί θά πῆ κάποιος ὅταν διαβάσῃ ὅτι «δήλωσα εἰλικρινῆ μετάνοια»; Θά σκεφτεῖ : Τόν Νικηφόρο τόν καθήρεσαν σίγουρα γιά κάποιον σοβαρό λόγο. Τώρα δηλώνει εἰλικρινῆ μετάνοια, ἄρα,

Έφταιγε, και τώρα, ύστερα από τόσα χρόνια βαρέθηκε και ζήτησε συγγνώμη για ότι έκανε.

Είναι όμως έτσι τα πράγματα ; και βέβαια δεν είναι.

Δεν θά μπορούσα να κάνω τό κορόιδο και να κάνω ότι κάνουν όλοι, και να περνάω «ζωή και κότα»; «Δεσπότης» ήμουν !!! ή, εάν δεν ήθελα να κάνω κάτι τέτοιο, να βρω μία δικαιολογία και να ζητήσω απόλυτήριο, όπως έκαναν άλλοι ; Δεν τό έκανα όμως επειδή αφιέρωσα τήν ζωή μου στον Πανάγιο Τάφο και όρκίσθηκα να αγωνισθώ για τά Πανάγια Προσκυνήματα και τό Πατριαρχείο μας, να αγωνισθώ για να δώ τό Πατριαρχείο μας όπως τοῦ αξίζει, καλύτερο και από τό Βατικανό. Ντρεπόμουν, και ντρέπομαι ακόμη περισσότερο σήμερα, για τά χάλια τοῦ Πατριαρχείου μας , γενικά, και ήθελα να προσπαθήσω να αλλάξουν μερικά πράγματα, να βάλουμε μία νέα αρχή για να βελτιώσουμε τήν κατάσταση. Ήθελα να αγωνισθώ ώστε να μην γίνονται στους Άδελφούς άδικίες όπως αύτή που έγινε σε μένα και τόσους άλλους Άδελφούς. Να

υπάρχει κάποια αξιοπρέπεια και σεβασμός προς τους Άδελφούς. Να μην μπορεί ό κάθε Βενέδικτος, Διόδωρος, Είρηναίος, Θεόφιλος, να μεταχειρίζονται τους Άδελφούς σαν σκλάβους και σαν σκουπίδια. Ναι. Και αποφάσισα να θυσιαστώ εγώ, με την ελπίδα ότι κάτι θα πετύχω. Ότι κάτι καλό θα γίνει στο Πατριαρχείο. Τά θυσίασα όλα, και την «καλοπέρασή» μου και την ήσυχία μου και την Αρχιερωσύνη μου για τον Πανάγιο Τάφο. Εάν αυτό ήταν λάθος, τότε έχασα το νόημα της ζωής. Δεν νομίζω όμως ότι ήταν λάθος, και κανείς μέχρι σήμερα δεν μου είπε δεν μου είπε κάτι τέτοιο, και φυσικά δεν είναι δυνατόν να μου πη, ότι, ό,τι και να γίνει, κανείς δεν πρέπει να διαμαρτύρεται έναντίον του Πατριάρχου, ούτε Αρχιερέως, ούτε Συνοδικός ούτε κανείς άλλος. Ότι άκόμη και να καίγεται το σπίτι μας, δεν πρέπει να φωνάξουμε «βοήθεια»,για να μην «ξυπνήσει» ο Πατριάρχης.

Θά μου πη κάποιος : «Έντάξει, Νικηφόρε, έχεις δίκαιο, αλλά τί πέτυχες μέχρι σήμερα ; Μόνο πού ταλαιπωρήθηκες άδικα. Θά μπορούσες να κάτσης στο Πατριαρχείο και σιγά – σιγά, με ήρεμο τρόπο να βοηθήσης στην βελτίωση της κατάστασης.»

Κί εγώ θά του έλεγα : «Γιατί οί υπόλοιποι Άδελφοί δεν προσπαθούν να βελτιώσουν την κατάσταση, ή όποια μάλλον χειροτερεύει; Εάν οί υπόλοιποι Άδελφοί προσπαθούν με τον τρόπο πού προτείνης, μάλλον ούτε έτσι δεν γίνεται τίποτα. » Επίσης θά μπορούσα να του πώ : «Θά έλεγες τό ίδιο και στον Χριστό ; Θά Του έλεγες π.χ. Χριστέ μου , οί Έβραίοι θέλουν να σε σκοτώσουν. Δεν κρύβεσαι για λίγο καιρό , μέχρι να σε ξεχάσουν και μετά συνεχίζεις ;»

Εγώ δεν φαντάστηκα ποτέ ότι εγώ θά σώσω τό Πατριαρχείο. Άπλως , πίστευα και πιστεύω ότι, σαν αρχιερέως, αλλά και μέλος της Συνόδου, είχα την υποχρέωση αλλά και τό δικαίωμα να πώ την γνώμη μου για ό,τι νόμιζα ότι έπρεπε να τό κάνω. Την άλλαγή και τό άποτέλεσμα θά τό φέρει ό Θεός. Εγώ άπλως κρούω τον κώδωνα του κινδύνου.

Τέλος πάντων, αυτά για τον Θεόφιλο και τους όμοίους του είναι φιλά γραμματα. Γί αυτούς ή μόνη άρετή πού πρέπει να έχουν όλοι οί Άδελφοί, (βλέπε : οί σκλάβοι), οί υποκείμενοι σ' αυτούς, είναι ή τυφλή ύπακοή. (Τό ίδιο έλεγε και ό Διόδωρος, (βλέπε κείμενο ανακοίνωσης της καθαιρέσεώς μου από τον Διόδωρο, και τά δικά μου σχόλια).

Δέν θά μπορούσα λοιπόν, κάτω από αυτές τίς συνθήκες, να ύποκρίνομαι και να κάνω τό κορόιδο.

Ύστερα από 28 χρόνια πού άγωνίζομαι δέν θά μπορούσα να τά παρατήσω τώρα για να ήσυχάσω. (Εάν ήθελα την ήσυχία μου δέν θά έκαμνα τίποτε από την αρχή). Άλλά και λόγω αξιοπρέπειας δέν μπορώ να τό κάνω.

Μερικοί φίλοι μου είπαν ότι τά δικαστήρια δέν θά τά έβαζαν με τον Πατριάρχη για έναν όποιονδήποτε κληρικό, όσο δίκαιο κί άν έχει. Μερικοί Δικαστές, Ναι. Εύτυχώς όχι όλοι. «Γιατί είναι πολύ δίκαιοι, και άναγνωρίζουν ότι ό Πατριάρχης, σαν Πατριάρχης, είναι «ύπεράνω» των θείων και ανθρωπίνων νόμων και δέν πρέπει κανείς να τον ένοχλεΐ στίς «ιερές» άσχολίες του. «Ξέρουν» ότι ό Πατριάρχης , σαν Πατριάρχης, είναι αλάθητος και δεν θέλει και δέν μπορεί να κάνει λάθος.»!!!

Τά Έβραϊκά δικαστήρια όμως δέν δίστασαν να καταδικάσουν τον Διόδωρο σαν ψεύτη και συκοφάντη. Άλλά θά μου πείτε, αυτοί είναι Έβραίοι . Δυστυχώς. Και εύτυχώς για τον Θεόφιλο γιατί δέν πηγα στα Έβραϊκά

δικαστήρια. Άλλά, ό Θεός δεν είναι προσωπολάτρης και πιστεύω ότι κρίνει με άλλα κριτήρια από αυτά που κρίνουν οι άνθρωποι και μάλιστα μερικοί "Έλληνες «Δημοκράτες» Δικαστές.

Έγώ δεν ζήτησα από τον Θεόφιλο τίποτα. Άπλως μία αξιοπρεπή αποκατάσταση, και όταν μου δήλωσε, τον Οκτώβριο του 2005, ότι ήθελε να του υπογράψω δήλωση μετανοίας, του είπα να μέ ξεχάσει. Τόν Μάρτιο του 2006 μέ πήραν τηλέφωνο ό Άρίσταρχος και ό Δημήτριος και μέ παρεκάλεσαν να κάνω καινούρια αίτηση για αποκατάσταση . Έκανα τήν αίτηση και άρχισε ή αντίστροφη μέτρηση για τήν αποκατάστασή μου. Δυστυχώς όμως , για μένα, δεν ήταν αποκατάσταση, όπως έγινε, αλλά αιώνια καταδίκη , διότι , όπως γράφω παραπάνω, κανείς δεν θά πίστευε , ότι κι ' άν έλεγα, ότι δεν έκανα δήλωση μετανοίας για τους αγώνες μου έναντίον του Διοδώρου. Τό ενδιαφέρον είναι ότι τήν ίδια ακριβώς αίτηση έκανα και στον Είρηναίο τό 2001, αλλά δεν τήν δέχθηκε. Ο Θεόφιλος όμως, πιο πονηρός από τον Είρηναίο, σκέφθηκε ότι θά μπορούσε να έρμηνεύσει τήν συγγώμη που δήλωσα για τυχόν λάθη μου, σαν «δήλωση είλικρινούς μετανοίας», γενικώς και άορίστως, πράγμα που για μένα είναι άπαράδεκτο. Όπως του είπα προφορικώς και μέ έπιστολή μου, δεν θά είχα καμμιά αντίρρηση να δηλώσω μετάνοια για κάθε άντικανονική ένέργεια και λάθος μου εάν μου έλεγε ότι έδω έκανες λάθος ή εκεί. Δεν θά τό έκανα ποτέ γενικώς και άορίστως.

Ένα πράγμα που δεν μπορώ να καταλάβω είναι ότι ένας «Πνευματικός άνθρωπος», ένας Πατριάρχης, δεν δίνει καμμιά σημασία στον άναθεματισμό που του έκανε ένας άρχιερέύς του Πατριαρχείου, και μάλιστα όταν ξέρει ότι έχω δικαιο. Ούτε μέ κάλεσε ποτέ να μέ ρωτήσει γιατί τό έκανα, ούτε και προσπάθησε να βρεί ένα τρόπο να βρή μία λύση.

Παρ' όλα αυτά είμαι έτοιμος να έπιστρέψω στό Πατριαρχείο, να του ζήσω συγγώμη για τά όσα έγραψα και είπα έναντίον του, να άνακαλέσω δημοσίως τον άναθεματισμό και να ύπηρετήσω, όσο και όπως μπορώ όπου θέλει, άρκεί μόνο να βρεί ένα τρόπο να μέ αποκαταστήσει χωρίς να γράφη ότι ό Νικηφόρος δεν έπρεπε να διαμαρτυρηθής έναντίον του Διοδώρου και του Είρηναίου, δηλαδή χωρίς να ζητᾶ να δηλώσω είλικρινή μετάνοια, παρά μόνο για πράγματα που έκανα που θά μου άποδείξει ότι ήταν λάθος. Άλλως, δεν μπορώ να δεχθώ έναν συμβιβασμό που θά είναι αντίθετος μέ τά πιστεύω μου. Ο Θεός θά μας κρίνει όλους και στον Θεό έμπιστεύομαι τήν τελική αλλά και ούσιαστική κρίση.

Σας τά γράφω αυτά όχι έπειδή θέλω να σκεφθήςτε ότι, άφοϋ έτσι έχουν τά πράγματα, άφοϋ αυτή είναι ή κατάσταση στό Πατριαρχείο, τότε δεν πρόκειται να βοηθήσω άλλο πιά τό Πατριαρχείο, δεν πρόκειται να συστήσω και να ένθαρρύνω κάποιον νέο να πάει και να ύπηρετήσει στό Πατριαρχείο. Βεβαίως αυτό θά σκεφθοϋν μερικοί στην άρχή. Όμως αυτό θά ήταν μεγάλο λάθος. Τό Πατριαρχείο Έεροσολύμων και τά επί τών Άγίων Τόπων δίκαια τής Όρθοδόξου Έκκλησίας και του Έλληνικού γένους είναι ή μεγαλύτερη και πολυτιμότερη κληρονομιά που έμπιστεύτηκε στα χέρια μας ή Θεία Πρόνοια. Για δύο χιλιάδες χρόνια τώρα τό γένος μας ύπηρετεί τά Πανάγια Προσκυνήματα και θά ήταν μεγάλο έγκλημα για τό γένος μας να χάσουμε μέσα από τά χέρια μας αυτήν τήν μεγάλη και άνεκτίμητη κληρονομιά από άδιαφορία για τήν τύχη της. Σας τά γράφω λοιπόν αυτά γιατί θέλω να σκεφθήςτε ότι όλοι μας έχουμε τό χρέος να βοηθήσουμε και να φροντίσουμε

ώστε ή άπαράδεκτη σημερινή κατάσταση νά αλλάξει και νά βελτιωθεί ώστε άφ' ενός μέν τό Πατριαρχείο μας νά άποκτήσει τό αναγκαίο και κατάλληλο άνθρώπινο ύλικό τό όποίο νά προετοιμασθεί μέ τόν κατάλληλο τρόπο για νά άντεπεξέλθει στις πολλές και ποικίλες άνάγκες του, μεταξύ τών όποίων οί κυριότερες εΐναι ή φροντίδα τών Παναγίων Προσκυνημάτων, ή έξυπηρέτηση του Ποιμνίου τών Άγίων Τόπων και ή έξυπηρέτηση τών άναριθμήτων προσκυνητών οί όποίοι έρχονται για νά προσκυνήσουν τά Πανάγια Προσκυνήματα και νά πάρουν μαζί τους τήν εύλογία τών Άγίων Τόπων, μία εύλογία πού θα τους βοηθήσει νά νοιώσουν βαθύτερα και έν συνεχεία νά ζήσουν πληρέστερα τήν Πίστη μας, άφ' έτέρου δέ για νά σάς δώσω μία ιδέα για τό ποιά ήταν , -και δυστυχώς εΐναι και σήμερα- ή κατάσταση στο Πατριαρχείο, και για τό έναντίον ποιās κατάστασης εΐχα νά άγωνιστώ, μέ τήν έλπίδα νά έπιτύχω μία άλλαγή προς τό καλύτερο.

Θά μοϋ πη κάποιος : Έσύ θα αλλάξεις τήν κατάσταση ; Όχι άδελφοί μου. Δέν θα αλλάξω έγώ τήν κατάσταση, αλλά ό Θεός. Έγώ άπλώς κρούω τόν κώδωνα του κινδύνου, για νά σάς ενημερώσω για τήν τραγική κατάσταση στην όποία βρίσκεται τό Πατριαρχείο μας, ώστε νά σπεύσουμε όλοι μας, όσοι ένδιαφερόμαστε για τήν τύχη του Πατριαρχείου, νά βοηθήσουμε ώστε νά άποφύγουμε μία άνεπανόρθωτη καταστροφή. Ό Θεός εΐναι Έκεΐνος ό όποιος θα έπιφέρει τήν άλλαγή, αλλά έμείς πρέπει νά άποδείξουμε ότι τήν θέλουμε τήν άλλαγή, μέ τό νά συστρατευτούμε μαζί Του. Διότι άν έμείς δέν ένδιαφερόμαστε, για ποιόν νά κάνη τήν άλλαγή ; Πρέπει νά δείξουμε ότι δέν εΐμαστε σαν τους κακούς γεωργούς του Ευαγγελίου, οί όποίοι σκέπτονται μόνο «πώς νά τό γλεντήσουν» κατά τό κοινώς λεγόμενο, και τους όποιους, μάς διαβεβαιώνει, ότι θα τους διώξη για νά φέρη άλλους, καλούς γεωργούς, οί όποίοι θα εΐναι άντάξιοι τής έμπιστοσύνης Του.

Έκατοντάδες χιλιάδες προσκυνητές από τήν Ελλάδα, τις ΗΠΑ και όλο τόν υπόλοιπο κόσμο έχουν έπισκευθεί τά τελευταία 50 χρόνια τους Άγίους Τόπους και έχουν δει μέ τά μάτια τους και έχουν άκούσει ιστορίες για τήν κατάσταση στο Πατριαρχείο. Έάν λοιπόν κι' έσεΐς εΐστε ένας από αυτούς και εΐστε τής γνώμης ότι κάτι πρέπει νά γίνη για νά βελτιωθούν τά πράγματα εκεί τότε βοηθήστε μέ όποιο τρόπο μπορείτε για τόν σκοπό αυτό. Έάν πάλι εΐστε από εκείνους οί όποίοι δέν πείθεστε μέ αυτά πού άκούσατε κατά καιρούς για τό Πατριαρχείο, και από αυτά πού σάς γράφω έγώ, τότε μάλλον εΐσθε από αυτούς πού λένε : «ού μέ πείσεις, καν μέ πείσεις», όποτε «συγνώμη για τήν ένόχληση».

Τώρα, θα μοϋ πείτε, και τι μπορούμε νά κάνουμε έμείς για νά βοηθήσουμε ;

Τό πιό σημαντικό εΐναι νά μήν ξεχνάτε στις προσευχές σας νά εύχεσθε για τό Πατριαρχείο μας.

Πάντως, μήν σκεφθήτε νά γράψετε στο Οικουμενικό Πατριαρχείο και στα άλλα Πατριαρχεία και στις Έκκλησίες, διότι αυτοί έχουν πολλές σκοτούρες στο μυαλό τους, (Περιβάλλον, υπερθέρμανση του Πλανήτη, Μεσανατολικό πρόβλημα, ή ένωση τών Έκκλησιών κλπ), και, εΐμαι σίγουρος, και άλλα πολλά προβλήματα, και θα χάσετε άδικα τόν καιρό σας. Μία έπιστολή του Οικουμενικού Πατριαρχείου (βλέπε : Έπιστολή του Οικουμενικού Πατριαρχείου προς μία Προσκυνήτρια, και ή δική μου άπάντηση), θα σάς δώση νά καταλάβετε πολλά και πώς σκέφτονται όλοι οί «άρχηγοί» τών Έκκλησιών.

Επίσης μὴν χάνετε τὸν καιρὸ σας νὰ γράψετε στὶς Ἐφημερίδες. Κάποιος δημοσιογράφος στὸν ὁποῖο μίλησα σχετικὰ μὲ τὰ προβλήματα τοῦ Πατριαρχείου μας, τὸ 1992, μοῦ εἶπε : «Σεβασμιώτατε, τὸ θέμα τοῦ Πατριαρχείου δὲν εἶναι τώρα ἐπικαιρο γιὰ νὰ ἀσχοληθοῦμε μὲ αὐτὸ τὸ θέμα». (Δυστυχῶς σχεδὸν ὅλοι οἱ δημοσιογράφοι σκέπτονται μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο). Κί' ἐγὼ τοῦ ἀπάντησα : «Ὡραία λοιπὸν, περιμένετε νὰ τὸ χάσουμε τὸ Πατριαρχεῖο καὶ τότε νὰ ἀσχοληθῆτε μὲ τὸ θέμα αὐτό».

[Βλέπετε Ἐπιστολὴ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πρὸς μία Προσκυνητρία καὶ ἡ δική μου ἀπάντηση.](#)

Κάποιος θὰ πῆ, καὶ πολὺ σωστά : Μὰ δὲν εἶναι σωστό νὰ «βγάζουμε τὰ ἄπλυτά μας στὴν φόρα». Συμφωνῶ ἀπολύτως. Οἱ ἀρχαῖοι μας πρόγονοι ἔλεγαν «Τὰ τοῦ οἴκου, μὴ ἐν δῆμῳ». Αὐτὸ ὅμως προϋποθέτει ὅτι ὑπάρχει ἓνας μηχανισμὸς, ἓνας τρόπος νὰ συζητᾶμε τὰ προβλήματά μας μεταξὺ μας καὶ νὰ τὰ λύνουμε. Δυστυχῶς, στὶς δικτατορίες «τύπου Ἱεροσολύμων» δὲν ὑπάρχει τέτοιος μηχανισμὸς. Ὁ «Σουλτάνος» ἀποφασίζει καὶ διατάζει μόνος του , ἢ τέλος πάντων κατόπιν συμβουλῆς τῶν αὐλικῶν του. Μέχρι τώρα πολλοὶ προσπάθησαν νὰ διαμαρτυρηθοῦν γιὰ τὴν κατάσταση, μὲ τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο, πολλὰ δημοσιεύματα εἶδαν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ δὲν ἔγινε τίποτα. Ὅποτε τί γίνεται στὴν περίπτωση αὐτή ; Τὴν ἀπάντησή μᾶς τὴν δίνει ἡ Καινὴ Διαθήκη :«Εἶπέ τῇ Ἐκκλησίᾳ». Καὶ ἐπειδὴ «Ἐσεῖς» εἶστε ἡ Ἐκκλησία, ἀπευθύνομαι σὲ σᾶς γιὰ νὰ σᾶς ἐνημερώσω σχετικὰ μὲ τὰ προβλήματα ποὺ ἀντιμετωπίζει τὸ Πατριαρχεῖο μας. Ἐπίσης, ἀπευθύνομαι σὲ σᾶς ἐπειδὴ, ὅπως ἔγραψα καὶ σὲ ἄλλο σημεῖο, τὰ Πανάγια Προσκυνήματα τῶν Ἁγίων Τόπων, δὲν ἀνήκουν οὔτε στὸν Πατριάρχη, οὔτε στὴν Ἁγιοταφικὴ Ἀδελφότητα. Ἀνήκουν σὲ ὅλον τὸν Ἑλληνορθόδοξο κόσμον καί, κατ' ἐπέκταση, σὲ ὅλον τὸν Χριστιανικὸν κόσμον, καὶ πρέπει ὅλοι νὰ φροντίσουμε ὥστε τὰ Πανάγια Προσκυνήματα νὰ εἶναι στὴν καλύτερη δυνατὴ κατάσταση. Γράψτε λοιπὸν καὶ μιλήστε μὲ ὅποιον νομίζετε ἐσεῖς ὅτι ἐνδιαφέρεται γιὰ νὰ βοηθήσει νὰ περισώσουμε ὅτι εἶναι δυνατόν ἀπὸ τὴν μεγάλη κληρονομιά μας στοὺς Ἁγίους Τόπους. Θὰ σᾶς παρακαλέσω δὲ νὰ μὲ ἐνημερώσετε κί' ἐμένα γιὰ τίς τυχόν ἐνέργειές σας.

[Βλέπετε σχετικά γράμματα κι ἐξελίξεις τῆς περιόδου Θεοφίλου.](#)

Στὶς [ΠΡΟΣΦΑΤΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ](#) ἀναφέρομαι κυρίως στὴν ὑπόθεση τοῦ Ἁγίου Φωτὸς καὶ τὰ ἐπακολουθήσαντα γεγονότα

Συγνώμη που σᾶς κούρασα ἀλλὰ αἰσθάνομαι ὅτι ἔπρεπε νὰ σᾶς τὰ πῶ γιὰ νὰ ξέρετε ἀκριβῶς πῶς ἔχουν τὰ πράγματα. Θὰ μπορούσα νὰ γράψω πολλὰ περισσότερα ἀλλὰ αὐτὰ πρὸς τὸ παρὸν νομίζω ὅτι εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ σᾶς δώσουν μία ἰδέα γιὰ τὴν κατάσταση.

Ἀθήνα, Ὀκτώβριος 2015

Ἀρχιεπίσκοπος Ἀσκάλωνος Νικηφόρος